Р Е Ш Е Н И Е
№ 43925

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10594** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Г. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002275/05.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП е постановено временно отнемане на свидетелството му за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца.

Жалбоподателят оспорва фактическото основание за налагането на мярката. Поддържа, че е потеглил нормално след разрешаващ сигнал на светофара, заедно с останалите автомобили, без да се състезава с друг водач. Възразява срещу липсата на конкретно описание на състезателни действия, неустановяването на втория автомобил и неговия водач и липсата на видеозаписи. Излага доводи за недостатъчни мотиви и неправилна правна квалификация. Сочи, че наказателното постановление за същия случай е обжалвано. В съдебно заседание, лично и чрез адв. И. А., поддържа жалбата и иска отмяна на заповедта.

Ответникът не се явява в съдебното заседание. В представените чрез юрк. К. писмени бележки оспорва жалбата. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в надлежна форма и при доказано нарушение, като се позовава на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП и на превантивната цел на мярката. Наред с това излага съображения за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, изразяващо се в демонстративна маневра и загуба на сцепление на задните гуми. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

С. градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 20 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
На 04.05.2026 г. около 00:10 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към „Софийски околовръстен път" И. Г. К. управлява лек автомобил Б. Х5 с рег. № С., собственост на Г. И. К.. На кръстовището с [улица]на червен светофар са спрени два автомобила Б. Х 5 с рег. [рег.номер на МПС] и автомобил Б. М5, на който не се вижда номера. При светване на зелен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим, водачите на МПС не използват пътя по предназначение, а именно участват в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване. Това деяние е описано в оспорената заповед и е послужило като основание за налагане на принудителната мярка.
Към административната преписка е представена докладна записка от полицейски служител от автопатрул 15/3 при ОСПС – СДВР. В нея е отразено, че на кръстовището на [улица]и [улица]били спрели един до друг автомобилът на жалбоподателя и автомобил „Б. М5“. Според автора при разрешаващия сигнал двата автомобила потеглили с висока скорост. Служителите ги последвали, но не успели да установят водача на „Б. М5“. Автомобилът „Б. Х5“ бил спрян на [улица], след което бил изпратен екип на „Пътна полиция“.
Въз основа на докладната записка младши автоконтрольор А. В. Д. съставил АУАН серия GA № 5212212 от 04.05.2026 г. В акта са отразени спирането на двата автомобила на червен сигнал, потеглянето при зелен сигнал и изводът, че водачът участва в нерегламентирани състезания по пътища, отворени за обществено ползване. Изрично е посочено, че регистрационният номер на „Б. М5“ не се вижда и че актът е съставен по докладната записка. Деянието е квалифицирано по чл. 104б, т. 1 от ЗДвП. Отразено е и отделно нарушение за непредставяне на СУМПС.
На 05.05.2026 г. М. Т. Т. издал оспорената заповед. В нея са възпроизведени посочените в АУАН обстоятелства и е прието, че жалбоподателят е участвал в нерегламентирано състезание, за което по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП е предвидено лишаване от право да управлява МПС. На това основание е приложена процесната ПАМ.
В преписката е представено и Наказателно постановление № 26-4332-007546 за същия случай, както и жалба срещу него. Не са представени доказателства за влизането му в сила или за окончателно приключило съдебно производство по оспорването му.
Представени са Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на длъжностни лица да прилагат ПАМ и Заповед № 513з-735/22.01.2026 г. за преназначаване на М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.
В отговор на дадените от съда указания ответникът е представил отново докладната записка и актовете относно компетентността, като е заявил, че в административнонаказателната преписка в отдел „Пътна полиция“ не се намират видеозаписи. Не са представени данни за последващо установяване на регистрационния номер на втория автомобил и самоличността на неговия водач, нито други материали, позволяващи проверка на твърдяната надпревара.
В съдебното заседание на 21.10.2026 г. са разпитани свидетелите К. К. П. и С. С. С..
Свидетелят П. заявява, че се намирал в района на кръстовището и тичал по [улица]в посока Б.. Вниманието му било привлечено от силен шум от спортен автомобил „Б.“, който преминал бързо в най-лявата лента. След него потеглили останалите автомобили. Разпознал автомобила на жалбоподателя в средната лента, като пред него имало друг автомобил. Не възприел рязко ускоряване от страна на жалбоподателя. Впоследствие видял автомобила му вече спрян за

полицейска проверка и отишъл при него.
Свидетелят С. посочва, че се намирал от страната на[жк], когато възприел рязко потегляне и силен шум от друг лек автомобил, според него спортно „Б.“. Посочва, че разпознал автомобила на жалбоподателя, който потеглил след спортното „Б.“ и продължил движението си. Не описва съревнование между двамата водачи.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на акта, чиито права са непосредствено засегнати от мярката, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 АПК - заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 10.08.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена чрез административния орган на 14.08.2026 г.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мерките от процесния вид се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно компетентността им или от оправомощени от тях длъжностни лица. С т. 1.3 от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната територия. С т. 1 от Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР да прилагат с мотивирана заповед мерките по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.
Процесната заповед е издадена от М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-735 от 22.01.2026 г. на директора на СДВР, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Ето защо не са налице основания за обявяване на нищожност поради липса на компетентност.
Заповедта е в писмена форма и съдържа обозначение на издателя и адресата, дата, посочени фактически и правни основания, разпоредителна част и подпис. Съдържанието на изложените фактически основания обаче не обосновава приложението на материалния закон, а доказателствата не установяват осъществяване на конкретното нарушение, обусловило мярката.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП временното отнемане на СУМПС се прилага при извършено нарушение, за което е предвидено лишаване от право да се управлява МПС, като за нарушенията по чл. 175а, ал. 1 максималната продължителност е 12 месеца, до решаване на въпроса за отговорността. Приложимото основание предполага установено поведение, попадащо в състава на нарушението. Съставянето на АУАН не замества тази материалноправна предпоставка.
С представения по делото АУАН серия GA № 5212212 от 04.05.2026 г., послужил за издаване на оспорената заповед, на жалбоподателя е вменено участие в нерегламентирано състезание по чл. 104б, т. 1 от ЗДвП. За да се приеме наличие на такова участие, е необходимо да се установят конкретни действия, обективиращи надпревара между най-малко двама водачи и съзнателното включване на адресата на мярката в нея. Не е необходимо състезанието да има предварително изготвени правила, уговорен маршрут, формален старт или еднакви по мощност автомобили. Съгласуваността може да възникне непосредствено на място и да бъде изведена от последователността и характера на действията. Необходимо е обаче именно тези действия да са доказани, а не предполагаеми. Едновременното присъствие на два автомобила на кръстовище и потеглянето им след разрешаващ зелен сигнал на светофар не доказват състезание. Дори възприемането на бързо ускоряване или висока скорост не е достатъчно само по себе си да установи взаимно съревнование.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК ответникът следва да установи фактическите основания на издадения акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Позоваването на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП не освобождава съда от цялостна оценка на доказателствата. Предвидената доказателствена сила е оборима и се отнася до отразените фактически констатации, а не до правилността на правния извод, че е осъществен съставът на нарушение.
В случая АУАН е съставен по докладна записка, в която обаче не са описани конкретни взаимно обусловени действия по надпревара, в т.ч. продължително успоредно ускоряване, съревнование за изпреварване, реакция на единия водач спрямо действията на другия или друго наблюдавано поведение, позволяващо разграничаване от обикновено движение в една посока. Общото възприятие за висока скорост не установява само по себе си участие на жалбоподателя в състезание.
Срещу тези констатации стоят събраните в съдебното производство гласни доказателства. Изслушаният в съдебно заседание свидетел П. описва различно разположение на автомобилите, движение на жалбоподателя в средната лента зад друго превозно средство и липса на възприето от него рязко ускоряване на процесното МПС марка „Б. Х5“, управлявано от жалбоподателя. Съдът отчита, че свидетелят не е наблюдавал самия начален момент на потеглянето и е насочил вниманието си към движението след чутия шум. Затова показанията му не се ползват като доказателство за всички предходни действия на водачите. Те обаче съдържат преки възприятия за движението непосредствено след разрешаващия сигнал, които не подкрепят описаната в заповедта надпревара.
На следващо място свидетелят С. също разграничава рязкото потегляне на друг автомобил, а не този на жалбоподателя. Съдът отчита, че свидетелските показания са свързани с конкретното кръстовище, автомобилите и разглеждания случай, поради което кредитира възприетите от свидетелите факти, като последователни и достоверни.
Съществено значение в общата доказателствена преценка има и неустановяването на втория автомобил. В заповедта и АУАН е посочен единствено модел „Б. М5“, без регистрационен номер, като не е установен и водачът му. В хода на съдебното производство не бяха представени данни за последваща идентификация на втория автомобил и неговия водач, липсват и негови обяснения или други сведения, чрез които да се провери взаимодействието му с жалбоподателя. Ето защо съдът приема, че в случая липсва конкретно описано и доказано взаимодействие между двамата водачи. Поради това не може от поведението на неидентифицирания водач да се извежда автоматично състезателно поведение и на жалбоподателя.
По отношение на представените технически данни за модел „Б. М5“, следва да се посочи, че същите сами по себе си не доказват невъзможност за състезание. Разликата в мощността и масата не изключва надпревара, поради което съдът не възприема този довод като самостоятелно основание за отмяна. Решаваща в случая е недоказаността на конкретните действия на жалбоподателя, които да се приравнят на посоченото в оспорената заповед „нерегламентирано състезание“, а не техническата съпоставимост на автомобилите.
В случая в оспорената заповед е индивидуализирано събитие по време, място и участващ автомобил, но изводът за участие в нерегламентирано състезание е заявен без достатъчно описание на действията, които го обосновават. Дори при съвместен прочит с АУАН и докладната записка липсва достатъчна фактическа конкретизация на съревнованието. В тази част възражението за липса на мотивите се явява основателно.
Неотносими са съображенията в писмените бележки на ответника за демонстративна маневра, презавиване и загуба на сцепление на задните гуми по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Такива действия не са посочени като основание на оспорената заповед и не са установени от доказателствата. Те

представляват различни фактически твърдения, които не могат да бъдат въведени за първи път с процесуалната защита, за да заместят основанието на издадения акт. Съдът проверява законосъобразността на конкретната мярка за твърдяно състезание и не може да я потвърди въз основа на предполагаем „дрифт“.
Позоваването в писмените бележки на ответника на превантивната цел по чл. 22 от ЗАНН и чл. 171 от ЗДвП също не отстранява необходимостта от доказано законово основание. Обвързаната компетентност на органа възниква при установени материалноправни предпоставки. При липсата им ограничаването на правото да се управлява МПС не може да се оправдае само с общото значение на безопасността на движението.
При съвкупната преценка на доказателствата съдът приема, че фактическото основание на заповедта не се доказа в съдебното производство. Констатацията за състезание е опровергана от конкретните свидетелски сведения в относимата им част и не е подкрепена с достатъчни данни за взаимно съревнование. Неустановяването на втория автомобил и неговия водач допълва тази доказателствена непълнота.
Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон по чл. 146, т. 4 от АПК, както и недостатъчност на фактическите мотиви по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, поради което същата следва да бъде отменена.
При този изход на спора разноски на ответната страна не следва да се присъждат. От страна на жалбоподателя и процесуалния му представител не е направено своевременно искане за присъждане на разноски до приключване на устните състезания, поради което съдът не следва да присъжда такива служебно.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-002275/05.05.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), дд) от ЗДвП е постановено временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: